

KONCERT – Kateřina Lužná

ROMÁNEK

Many, ty ses zbláznil! Když se rozčílí, začne bezděky používat tohle anglické oslovení z dávných dob, kdy jsme spolu ještě chodili, proto ji tak rád rozčiluju, stoupla si přímo proti mně, proudící světlo z okna za ní ji proměnilo v nezaostřenou siluetu, hlas se jí chvěje, chvěje se potlačovaným vztekem, ještě chvíli a snad se na mě vrhne, tak jak to umí jenom ona, kristepane... *Nemůžeš mě poslat za Drobkem, taková pitomost!* Ale můžu, amazonko, a přesně to taky udělám, protože poslat tě za kýmkoli jiným je zatraceně nebezpečné, znám tvou slabost pro muzikanty, nemysli si, že tě neuhlídám, říkalas, že je miluješ všechny, tak se ukaž, uvidíme, jak si budeš užívat zrovna s tímhle, který má přibližně polovinu tvojí výšky. *Když se k němu pohnu já, bude to vypadat, že si ho chci odnést v kapse!* To je fakt. Bude sranda.

Ostatní primabaleríny se už ovšem hrnou i s názory, Zuzana s perfektní vizáží figuríny za výkladem luxusního butiku vytáhla samozřejmě nalakované drápy jako první, ta už se asi nikdy nenaučí rozeznávat, kdy by jí samotné maximálně prospělo držet hubu, celý soubor už proti ní doutná a syčí utajovaným vztekem jako papiňák, jenže tady bolestně schází jakýkoli ventil, jestli se jí hodně brzy nestane něco hodně katastrofálního, celé nám to exploduje pod rukama a šrapnely už nikdy nevytáhneme. *A koho bys chtěla, Dejva, ne? To zrovna.* Kristepane, už je to tady, přesně jak jsem se bál, kdyby proboha aspoň občas používala hlavu trochu jinak než jako paletu, ale to bych asi chtěl po občas tak lakomém pánubohu příliš mnoho.

Já si to s tebou klidně vyměním, Belo. V marném boji povstává smířčí soudce Anděla, dokonalé nomen omen pro tuhle na oko nevýraznou holku, které jen administrativním omylem v porodnici zapomněli namontovat křídla, ale snažíš se zbytečně, andělíčku strážníčku, protože tady se srazilo příliš nesmiřitelných a o své pravdě příliš pevně přesvědčených hlav, na těch si stvoření tvého druhu odjakživa vylamovala zuby a cuchala peří, pravda je jenom jedna, ta, které věřím já, nikdo nemá právo nikoho ztrapňovat, hlavně mě, jak si myslí Bela, nikdo nemá právo nikoho zastiňovat, hlavně mě, jak si myslí Zuzana, a nikdo nemá právo nikoho bezdůvodně opouštět, hlavně mě, jak si myslím já. A vyhraju já čistě hrubou silou a ještě se za to ani nestydím, anděli, jen je mi trochu smutno.

Eliška, jako poslední teď nastupuje Eliška, záchranný hlas chladného a praktického rozumu, který by měl nastupovat jako první a který jako tak často má nyní beznadějnou smůlu. *Bela má pravdu, Romane, když ponese Drobkovi flašku ona, bude si myslet, že si z něj děláme srandu a akorát se urazí.* Má pravdu, samozřejmě má naprostou pravdu jako vždycky, a to je právě její problém, že má vždycky a ve všem pravdu, kdyby se občas aspoň trochu mýlila, aspoň občas kdyby udělala něco iracionálního a proti zdravému rozumu, měla by asi mnohem víc radosti ze života než má teď, ve své perfektně promyšlené, hloubavé, nekolísající a poněkud osamělé existenci.

Vidím je všechny kolem sebe, rozestoupily se a hledí na mě, každá má v očích jiný pohled, Bela rozzuřený, Anděla mírný, Zuzana vyzývavý a Líza nechápavý, dávají mi šanci zachovat se podle logického uvážení, šanci zachovat si tvář uvážlivého rozumného manažera, patrona držícího pevnou ochrannou ruku nad touto téměř posvátnou střešou i nad nimi, já tu šanci vidím přímo před sebou, naprosto ostře a právě se ji chystám nadobro, neodvolatelně, promyšleně a při plném vědomí promeškat.

BELLA, BELLISSIMA...

Zase!!! Zase jednou namířil ten svůj zoufalý smysl pro humor přímo na mě, děkuju pěkně, Románku, ještě nikdy jsem se tak málo nezasmála, tváře mě pálí, ani vzteky nedojdu domů, zabloudím za bílého dne v těchhle do omrzení známých uličkách, kterými běhám odmala a mohla bych o půlnoci vyjmenovat každý jejich kámen a otlučený roh, chce mě zdeptat, mizera, a nejhorší je, že se mu to daří, parchant jeden úspěšný, úspěšný ve většině věcí, na které sáhne, a já si teď odnáším opovážlivost, se kterou jsem mu dovolila sáhnout si a neuspět.

Bože, já snad puknu, rozlítnu se na kousky jak prasklý balónek z pouti, tréma, věčná tréma a dusivý vztek, snad už trochu moc štěstí najednou, kristepane, nervy mám napjaté jak dráty vedení, vibrují zrovna tak, děsí mě to jemné chvění a nejvíc se mi třesou prsty, copak mě chce přivést do hrobu nebo do blázince, dost, Belo, dýchej, čerstvý vzduch pomáhá, dýchej, dlouhý nádech, však se nerozlítneš, tvoje plíce něco vydrží, cítíš to? Nádech.

Ostuda, ostuda před tolika lidma, Roman to ví, přesto mě tam posílá, co si myslím, panebože, proto mě tam posílá, kde mám sakra klíče, vidím Drobka, jmenuje se vlastně Jakub, Kuba, hrozně hezké jméno, ale vrazili mu tuhle přezdívku, surovci, přijdu k němu, budu se před ním tyčit jak stožár bez plachet a přesně téhle chvíle se bojím, co když nasadí ten výraz, vyděšený výraz, který tak dobře znám, který jsem viděla už tolikrát, zdrtil by mě, bože, jak já nesnáším ty výrazy plné děsu, co nasadí jistý typ chlapů, když k nim přijde ženská vyšší třeba jen o pohlavek, mám před očima všechny ty zkřivené obličejce, za které nemůžou centimetry, ale mindráky, kdeco se dnes spravuje, fabriky na dokonalejší lidi zběsile vydělávají na člověčím smutku, malá prsa, velké nosy, odstávající uši, křivé zuby, šikmé oči, zvadlá kůže, co si kdo vzpomene, ale výška, co se dá dělat s výškou? Absolutní nic.

Ahoj, mami!

Smrsknout se nedokážu, nic s tím nedokážu udělat, Drobek je miláček, ale může mít třeba špatný den, špatnou náladu, něco se nepovede a bude zle, dost, Belo, sakra, mažu násilím ze zdi všechny ty čerty, vypadá přece jako hodný kluk, když dělají s kapelou na pódiu blbiny a jemu povede fůr nebo sólo, začne se usmívat jak malý kluk, jako sladké pochválené batole, že bych si ho chtěla pochovat, jen klid, Belo. Úsměv.

Belo, jdu na noc k Milanovi, vrátím se až ráno! Jasně, mami! Bud' tady hodná, ahoj! Čau!

Dveře zaklaply, konečně, díky ti bože, ať jsi kdokoliv, budu mít klid, klid potřebuju naléhavě, tak naléhavě, že bych se za něj byla schopná modlit, modlitby falešných ateistů prý má pámbu nejradši, když jsem nervózní, špatně ji snáším kolem sebe, matičku, kvočnu moji, myslí to asi dobře, ale teď si na poslušné kuřátko domácí hrát nemůžu, dneska bych svou roli předvedla šmírácky nedokonale, ona to nejspíš opravdu tak nemyslí, aspoň doufám, ale stačí její obličejce a rozklepu se jak ratlík, jako rosol a tenhle huspeninový stav trvá, dokud nezbourám všechno, co třeba jen výrazem zkritizovala, až do mrtě a ještě dál a to stojí čas, spousty času a spousty energie a ty teď zrovna nemám, ty mi schází i bez obvyklých rodinných tanečků. Nádech.

Proboha!!!

Co si vezmu na sebe?!!

SWEET SUE

Zrcadlo, zrcadlo, já vím... Péče, péče, ustavičná péče, ale vyplatila se, den, na který jsem čekám, na který jsem se tak pečlivě připravovala přesně od té chvíle, co Roman zahlásil, kdo k nám přijede, je tu, nedala jsem najevo nic, ani řasy se mi nezatřásly, ale ucítila jsem ji, je to ona, šance, něco se stane, něco, co mě konečně vysvobodí z té zatracené zoufalé prokleté nudy, která je všude kolem rozlité jak mor, po celém městě, v každém koutě, kde můžou pořádat dupárny a veselice jaké chtějí, ale nuda se neodplazí se ani na chvíli, protože všechny tyhle směšné akcičky jsou stejné jako loni, jako předloni, jako před padesáti lety.

Kuk!

I župan ze mě klouže tak, že odraz v zrcadle působí jako umělecké dílo, lichotí mi jak zběsilé, jsem nahá, krátká sekvence tajemně hříšného filmu, stejně mají pravdu všichni ti mí oddaní ubožáčci, co tvrdí, že každá látka je na mně pustý hřích, skoro i mě ten pohled rajcuje, vypadám nádherně na svůj velký den, už bych skoro ani nevěřila, že přijde, a může za něj Roman, sice je blbec, ale tohle celé vymyslel a zařídil on, aspoň něčemu že rozumí, když je jinak úplný trotl, stejně nepochopím, jak se mu zrovna sem povedlo tuhle kapelu dostat, ale to je fuk, parádní krok, co mi pomůže k lepším příštím, o to se postarám, děkovačku s nošením flašek jsem vymyslela já, Roman jim chtěl dávat kytky, magor, co by s nima tihle muzikanti asi dělali, leda by se daly kouřit, rostlinky ať si pěkně spase sám, blbeček.

Vlasy, vlasy, můj zlatý vodopád, pořád nevím, co s nimi, vyčesat nahoru, vynikne mi pak krk, královská labuť šíje, říkal Patrik, sladké řečičky by mu šly, ale co bych si na něm vzala, na chudinkovi, nemá ani na škodovku, anebo je nechat rozpuštěné, nevím, nevím, sexy je obojí, pochopitelně, asi si je přece jenom nechám rozpuštěné, mnohem líp se v nich pak probírá...

Dejve, Dejve, kdybys jenom tušil, co tě čeká, chlapečku, skoro je mi tě líto, ale jenom skoro, dnes se zamiluješ do nejkrásnější holky, jakou kdy tenhle zapadákov viděl, do sladké Sue, nebeského zjevení, které uvízlo v zaprděné díře, zamiluješ se hned jak ho uvidíš, tak jako každý tady, až na divné výjimky, Roman je prostě debil, zato ty jsi něco, chudáčku můj osamělý a našťestí čerstvě rozvedený, jak všichni víme, protože slavíš už dobře měsíc v každé putyce, kam přijedeš a bulvár se může přetrhout, nadšeně referuje o každé tvé flašce, plníš mu ty špinavé stránky tolik, že by za chvíli mohl vycházet v brožovaném vydání, ale smůla, právě dnes ti oslavy skončí, protože ztratíš svou krásnou hlavičku, Zuzanka si tě vybrala, abys jí pomohl konečně se odsud dostat, z té díry k nevydržení, kde by ani pes nechcípl, natož já, orchideje nepatří na záhonky, ale do skleníku, do krásného, luxusního, pečlivě udržovaného skleníku.

Zrcadlo, zrcadlo, *Roman je debil*. Ale Belu usadil parádně, ta si to vyžere, však uvidí, Drobek se před ní schová pod pódium, vždyť není skoro ani hezká, kobyla, ale to je fuk, stejně všichni vědí, že Zuzanka je nej, ostatní holky ze souboru jsou jenom pěkné, ale já jsem krásná, třeba Anděla je sice taky blondýnka, ale líčení se sotva dotkne dvakrát do roka na velké svátky, husička světice, i když proč vlastně, pro ty její dědky v důchodáku je to zbytečnost, Líza si zase hraje na paní inženýrku, už smrdí seriózností na pět metrů, jednou se s ní zadusí, a Bela už vůbec ne, nikdy, ani omylem, ona je nějaká divná nebo co.

OK, vlasy teda dolů, ostatní přesně podle plánu, líčení, hadry, boty, všechno, mám ještě strašně práce, strašně, jsem krásná, ale musím být perfektní, protože dneska všechno bude, dneska všechno musí být absolutně bez chybičky. Absolutně.

ROMÁNEK II

Kravál a řev, z pódia, pod pódium, tam hlavně, rachot k nevydržení kvůli čtyřem umaštěným debilům, co náhodou mají hudební sluch, abyste se nezbláznily, padám žízni a vodu jsem si zapomněl v kanclu, ale nikam teď nemůžu jít, Bela se ošívá a mezi prsty drtí papírový kapesník, nekoukat tam, jestli na ni budu pořád civět, budu leda pro srandu, ale co, vypadá fantasticky, ohákla se kvůli nim, ne kvůli tobě, pitomče, ale kuš sakra, když má lézt před tolik lidí, chce prostě vypadat, nejde o lidi dole, ale nahoře, jako jim všem tady okolo, třese se na ně úplně stejně, tak sakra kuš!

Tak kdy už budou končit? Kristepane, jak to mám vědět, nejsem kurva jasnovidce, Zuzana uraženě klope zpátky k zrcadlu, máš štěstí, že seš vidět jenom zvenku, krasotinko, ukazovat tě to zevnitř, nestačila bys utíkat, už před dvaceti minutama měli končit a furt se jim nechce, odseru to já, protože ruší klid, noční klid vesnice teď, můj denní klid asi měsíc, kristepane, už aby všechno skončilo a já je měl z krku, to byl taky nápad, pěkně jsem si nasral do krku, kde je krucinál zas Líza? ***Uklidni se, Romane, Líza šla jenom na záchod.*** Zjevení vyšší moci, no jasně, díky, Andělo, ani mě nepřekvapuje, že ví, na co myslím, Anděla prostě nějak pozná, na co lidi myslí, dřív mě tím lekala, pak jsem si zvykl, ani ona ale nebude úplně čistokrevný anděl, protože se namalovala a oblečená je skoro sexy, i ji dokázali zblbnout, budou končit, hurá, holčičí jekot, zmlkňte, krucinál, řek snad, že už stačilo, Bela hází do odpadků kapesník rozcupovaný na padrť, nekouká na mě, nemluví na mě, nemluví vůbec, asi jsem to přece jenom přehnal, ale už je nekonečně, zoufale pozdě něco měnit. ***Holky, běžte!***

Přehlídka tanečních nohou míří na jeviště, kolem mě se shlukli technici připravení vyrazit hned, jak ta maškaráda skončí, stojí a čekají, vycvičení do perfektní souhry, Warren je tak vycepoval, věděli, koho si v té Británii přibrat, muzikant i organizátor na jedničku, holky už stoupají po schůdkách, Bela jde poslední, zvedla hlavu a usmívá se, ale jde vratce, nepoznal by to, kdo ji nezná, ale já ji znám, už jsou nahoře, Zuzana se vrhá na Dejva, no jasně, hlavní hezoun, abys ho nesežrala, Anděla k Warrenovi, dobře, Líza jen stojí a kouká na Kelta, co je sakra, Drobek se zasekl pod bicíma, něco hledá, Bela čeká, to mi nezapomene, nesnáší někde trčet jak prst, ztracený muzikant se vylovil zpod bubnů a leze dopředu po čtyřech, kašpar, u jejích lodiček se zarazil, pomalu a nevěřičně se zvedá, ježíšmarjá, jak tohle dopadne...

Jééé!

Drobek se rozzářil jak batole, když vidí poprvé stromeček, vypadá tak upřímně nadšeně, že i Bela se musí smát, dostal flašku a pusu, akorát se zapomněl pustit, drží ji jak klíště, Drobek, pch, podle mě narostl akorát, hlavu má přímo u výstřihu a teď se tam přitulil jak kojeneček, hajzlík, tváří se, že mu v celém širém vesmíru nechybí ke štěstí absolutně nic.

Jééé...

Vypadněte už odtamtud, ženský, Anděla jde, Zuzanu si Dejv musel z krku málem odoperovat, umí v tom ovšem chodit, je asi na tyhle nandy zvyklý, Líza taky nějak odklopýtala, ale málem netrefila dolů, je jí zle nebo co? Akorát Bela tam asi zůstane, leda by Drobka vzala s sebou, ostatní členové kapely si z něj dělají srandu, tak necháš ji? No jasně, že za váma pak přijdou na bar, poletí všechny, div se nepřerazí, Bela konečně jde, šou skončila, technici kolem mě vypluli v přesně secvičeném proudu, jim právě šichta začala, strhávají mě s sebou, je potřeba balit, řešit a dodělávat, práce nad hlavu, holky mizí v zívajících křídlech dveří, ještě koutkem oka stíhám zahlídnout Belu, jak se usmívá.

ALICE IN WONDERLAND

Než jsem vylezla na ty schůdky, ještě než jsem se postavila na to tisíckrát proběhané jeviště, můj svět byl ještě úplně v pořádku.

Teď je celý na ruby, staré kategorie přestaly platit, obávám se, že i staré zásady a především staré touhy, co jsem komu udělala, osude, žes mi poslal do cesty tohoto chlapa, zalila mě stoletá voda a všechno nevýrazné spláchla, tu spoustu maličkostí, které jsem měla v hlavě, nenacházím je a popravdě řečeno je ani zvlášť nehledám, všechno velké, důležité, výrazné a jasné zpřevracela, přemístila a obrousila hrany, opláchla mě jak kyselina, rozpustila obrysy, navíc neslábne, ale pořád sílí, nemůžu s ní nic dělat, nejhorší je, že nic dělat nechci, pustoší můj vnitřní tak pečlivě uspořádaný vesmír jak tornádo z amerických dokumentů, zuřivá, bezohledná, nestravitelná touha po tom chlapovi.

Proč zrovna on, stokrát jsem tuhle kapelu viděla na spoustě různých obrazovek a nikdy se mi nelíbil, copak to má nějakou logiku, odkdy jsem proboha na zrzky, i když tohle snad ani není zrzavá, jeho vlasy vypadají tmavě hnědé a jen občas hodí narudlý odlesk, i vousy má takové, kdyby kdokoli jiný z téhle muzikální sklatby, ostatní jsou minimálně hezcí kluci, kůži má bílou, mléčně bílou, ani taková se mi nikdy nelíbila, tak proč teď myslím na to, jak by na ní krásně vynikly stopy po nehtech, ostatní jsou sladcí, dvorní a roztomilí, tenhle mluví minimálně, ale zato se dívá, sjíždí mě tím pohledem nejen od hlavy až k patám, ale probírá mě snad i zevnitř, co na něm sakra je, vypadá, jako by ho sebrali odněkud přímo z vřesoviště, dobře vědí, proč mu říkají Kelt, voní Irskem nebo Skotskem nebo čertví kterým krajem, chci ho zase cítit tak nestydatě zblízka, ach bože, tohle dopadne.

Pojď tancovat.

A je to tady.

Prostě si pro mě sáhl, žádné smímprosit, ignoruje společensky utahané zopakovanosti, ne z hrubosti, ale že je takový, hrubost poznám na míle daleko, on mě drží jemně, připadám si jak drahý kov, takhle jsem se už dlouho necítila, mezi samýma holkama je tancování o něčem jiném, teď mě má v ruku chlap, bůh mi pomáhej, prosím, kterýkoli, v ruku má jemnost a ohleduplnost, když tancuje, ale on skoro netancuje, stejně jako skoro nemluví, jen slyší muziku, slyší melodii a hýbe se podle ní, úsporně, dokonale, pomalu a přesně, vnímá ji do detailu posledního nástroje, jako by slyšel tón ještě o nepatrnou chvíli dřív, než zazní, musí mít perfektní sluch, takhle nějak musel vzniknout tanec, pozorným pohybem na hudbu, ach bože.

Dívá se jako poslední neviňátko, ale přitom číhá, vidím těsně pod řasami jeho tichý střeh a když to nejmíň čekám, udělá nějaký prudký pohyb, nebojím se, vím, že mě nepustí, že mi neublíží, jak to sakra tak jistě vím, když si se mnou hraje jak kočka s myší a rozkládá mě tím na prvočinitele, protože přesně z těch nečekaných pohybů cítím sílu, tu šílenou sílu, kterou jsem viděla v jeho prvním pohledu, kterým mě na jevišti propálil skrz naskrz, tu, co má v ruku, v celém těle, tu, která mě tak šíleně přitahuje.

Už mám v hlavě jasno, vím, co udělám, co chci udělat, chci dostat tohoto chlapa ještě dnes a taky ho dostanu, jsem si jistá jako málokdy, protože vím, že jako chci já jeho, tak stejně on chce mě, dostanu ho, i kdyby to měla být ta poslední věc na světě, co udělám.

ANGEL?

Je to zvláštní, nejsem na pařby, nudím se na nich, pití mě moc nebaví a kocoviny teprve ne, takže se všem rozveseleným postupně vždycky nějak vzdám, i když bývala někdy zábava jim ráno popisovat, co v noci vyváděli, s tím ovšem člověk taky nevydrží dlouho, dneska je ale celý večer výjimka, bavím se, když si s Warrenem vykládáme o muzice ze všech stran a máme psinu ze vzájemného dorozumívání, on motá češtinu a já angličtinu, kupodivu jsme se ale zatím na všem důležitém domluvili.

I ostatní holky mají rozesmáté oči, potřebovaly jsme to všechny, Líza s Keltem úplně samozřejmě vymetají parket a neskutečně si ladí, teď někam zmizeli, nejspíš aby spolu mohli ladit dál, teda Lízo, koukej si to pořádně užít, ty zvíře, jen Zuzance očka křečovatí, jede po Dejvovi jak zběsilá, radši trochu uber, Sweet Sue, protože frontmanovy rysy už začínají tuhnout, tváře krásné, proč si neladíte a Bela sedí Drobkovi na klíně. Usmívají se. Tenhle sladký úsměv jsem na ní ještě neviděla. Probírá se svému muzikantovi ve vlasech a občas mu s rozpustilou něhou lípne pusou na čelo, oba na sebe koukají jak na svátost, na dárek shůry, ještě že tu Roman není, pomínul by se, kdyby viděl, jakou náladu těmhle dvěma zařídil.

Klesá mi hlava už nezadržitelně, půjdu, měníme si s Warrenem meily a slibujeme, že spolu budeme vyrábět texty, zní to krásně, i kdyby to neměla být pravda, nakonec proč vlastně ne, ale vážně musím domů, musím se vyspat, trochu aspoň o víkendu, spala bych pořád víc, to ta práce, v týdně lítám v jednom kuse jak hadr na holi, horší je, že právě tak se začínám cítit, pocit, který pořád sílí, že jsem si tohle zaměstnání neměla vybírat, každý mi ho doporučoval ze všech sil, umíš vnímat, vcítit se do lidí, budeš dokonalá pečovatelka, ale právě to je můj problém, že se umím tak vcítit, já je vnímám, strašně ostře vnímám všechny ty bolesti, strachy a smrti, doléhají na mě čím dál víc a postupně mě likvidují.

V chodbě svítí světlo jen symbolicky, ještě že to tu znám, stejně musím pomalu, jsem unavená, tak nevnímám moc ostře, ze dveří za mnou najednou vyletí Dejv, v očích paniku, Zuzanka asi přišlápla moc tvrdě, namíří si to doleva, vlítne za pult, kde bývá na koncertech a při divadlech šatna a normálně se tam schová. Pět vteřin, Zuzana. **Andělo, kam šel Dejv?! ... Nahoru, Zuzanko, nejspíš si zakouřit na vyhlídku.** Vybíhá po schodech nahoru a ani nepoděkuje, pravda, není za co, tohle ti, princezno, už asi nevyjde.

Díky, jste anděl.

Právě že nejsem a proto jsem tě nepráskla, ona mi totiž vadí. Zuzanka. Strašně mi vadí její chování kruté nadřazené rasy, se kterým povýšeně ignoruje všechny pocity okolí, i moje, já ji nahoru neposlala tolik ze solidarity k tobě, ale hlavně proto, že mě jako všechny ostatní na ni hryže vytrvalý vztek. ***Nechcete doprovodit?*** Dejv má v očích zoufalou potřebu odsud vypadnout, chápu, budu jenom ráda, je tma a já se bojím chodit sama, kdoví jaké opilce zas dnešní noc vypustila do ulic.

Jdeme vedle sebe a Dejv vypadá sklesle, vypráví mi o všech tazích, které podnikl za poslední dobu, slušná řádka, čím víc se chlubí, tím sklesleji vypadá, rozvod nebývá legrace, dotřeštil jsi a dnes na tebe dolehlo, Zuzanka byla poslední kapka, došlo ti, že hony teď na tebe budou pořádány pravidelně, dokud se zas neoženíš nebo nezblázníš, jenže jak v tom potřeštěném stádu najít kohokoli trochu normálního, těžko, vid', někoho, kdo by viděl skrz rockovou aureolu tebe, Davida, rozešli jste se a to bolí, bolí a žádná flaška tu bolest nerozpustí, slyším se říkat, že ti rozumím a Dejv tiše kouká a najednou se přímo na chodníku rozbrečí.

ROMÁNEK III

Spal bych, ale nedá mi to, sál není uklizený, budou se tahat poslední krámy, sice mají klíče a pana Voráčka, všechno by ohlídal, ale stejně tam jdu, všechno zkontrolovat, zjistit, co se včera nestihlo a stihlo, blížím se k hotelu, kde nám upíchlí muzikanty, ještě že tady, druhý hotel je strašlivá díra snad z padesátých let, kterou doteď nikdo nezmodernizoval, všude ticho, neděle ráno, kdo může a chce, ten spí, já nechci a nemůžu, a najednou jsou tam, naproti přes ulici, jdou a nevidí mě, trhají ticho klapotem podpatků a rozevlátým smíchem, Bela s Lízou, kráčejí si ranní ulicí ve večerním oblečení, ve včerejším oblečení na koncert, já se pletu, můžu spát, protože právě teď stoprocentně spím a tohle se mi zdá, určitě sním, protože přece není možný, aby šly domů až teď!!!

Jenže možný je všechno, proto obě jdou, vykračují si, nesou se tím čerstvým ránem, hlavy vztyčené, jako by zdravily slunce, jako by mu vzdávaly nějaké pohanské díky, zvedají tváře prozářené tím ranním sluncem, obě vzpřímené, i Bela, která se jindy radši hrbí, ale dnes mají záda rovná, stonky kytek, které někdo zalil, vypadají krásně, zdobí ulici svou chůzí, svým výrazem, svou existencí.

***Hezky se vyspi, Belo!
Nápodobně, dobrou noc!***

Naposledy rozkmitaly smíchem vzduch a mizí každá za svým rohem, vítězně zamířily k domovům, najednou jsou pryč, nechaly mě tu dívat se do prázdna, i město nějak osiřelo, přistihnu se, že zpomaluju, nespěchám, není už proč, co jsem celou dobu vědět chtěl, jsem zjistil, celá ulice ještě rozechvěle doznívá tím otevřeným svědectvím, už vím, co znamenal Belin úsměv i Líziny zapletené nohy, měl bych se zlobit, ale vůbec mi to nejde, protože jsem viděl, co měly obě v očích a v pohybech, tu uvolněnou a naprosto samozřejmou ženskou spokojenost, nedovedu se zlobit na někoho, kdo měl takové štěstí, že mohl udělat přesně to, co potřeboval, co potřebovalo jeho tělo a jeho duše, tohle v noci obě udělaly a proto se za nimi táhlo požehnání přírody přes celou ulici jako svatozář.

Pomalou přicházím někam, kde vůbec nemusím být, ale dobře mi tak, jen ať si všechno vyžeru a důkladně, asi to potřebuju, potřebuju vidět, co jsem neviděl, a pochopit, co mi nedocházelo, čím dřív, tím líp, nadechnu se, ať to mám rychle z krku, zahnu za roh a uvidím otevřená vrata, postávajícího pana Voráčka, i on mě uvidí a spokojeně hlásí.

Všechno je v pořádku, Romane!

Jasně.

Vidím muzikanty, Warren stojí na chodníku a diriguje techniky, shovívavě ho poslouchají, ukládají aparaturu podle jeho pokynů a potlačují smích, protože za ním sedí na opěradle lavičky Drobek s Keltem, tváří se nesmírně vážně a parodují jeho pohyby, rozhazují rukama, kynou důležitě povely, aparatura je složená, ti dva vzadu si důstojně pográtulují, jeden z techniků už nevydrží a vyprskne, Warren se otočí, pochopí a směsí anglických a českých výrazů začne nadávat tak důkladně, až se všichni rozchechtají, krom Dejva, ten se nesměje, stojí opodál, schoval se za sluneční brýle a kouří, bledý jako po úplavici, asi se taky nevyspal, jenže není nevyspání jako nevyspání a Drobek s Keltem seskočí z lavičky a oba naráz široce zívnu.